

شرایط عادی نیست

فاجعه ای دیگر

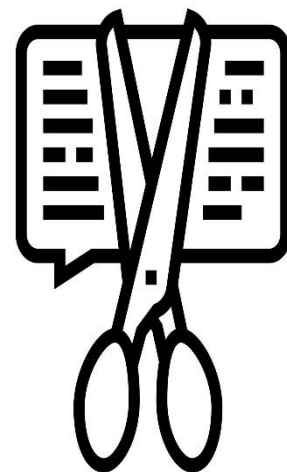
این نوشتار نه خواهش است نه التماس نه پیشنهاد و نه مشاوره. این یک دستور خطاب به آنهایی است که برای راضی نگه داشتن مافیای حاکم بر کشور و جهان از دادن هیچ باجی تا این لحظه دریغ نکرده اند و طبیعت و محیط زیست ایران را به مثال پیشکش، قربانی کسب لبخند کمونیست‌ها کرده‌اند. رد پای چین و روسیه در به وجود آوردن بحران‌های جدی محیط زیستی انکار نشدنی است و حالا با اتفاقی بزرگتر و بدتر از گتوند روبرو شده‌ایم که اگر همین لحظه جلوی آن گرفته نشود فاجعه بزرگ و جبران‌ناپذیر دیگری رخ خواهد داد. سد چمشیر با سرمایه‌گذاری 235 میلیون یورویی چینی‌ها اکنون به پیشرفت فیزیکی 90 درصدی رسیده و آب‌گیری آن در تاریخ 20 آذر ماه 1401 طبق برنامه از پیش تعیین شده آغاز می‌گردد و جز اولین قدم‌های این اقدام هشدار تخلیه بدون در نظر گرفتن محل اسکان جدید برای ساکنین فعلی منطقه و از بین بردن پوشش گیاهی 500 هکتاری زمین‌های پشت سد به وسیله آتش افروزی و بیل مکانیکی هستیم. بخشی از گزارش روزنامه ایران در چاپ هفتم آذر و به نقل از حسین آخانی استاد دانشگاه تهران را برای شما مخاطبان قرار می‌دهیم:

سد چمشیر یکی از بزرگترین سدهای ایران است که بر رودخانه زهره ساخته شده است. مخزن این سد با ۲ میلیارد و ۳۰۰ میلیون متر مکعب ظرفیت بیش از شصت درصد سطح تماس با سازند تبخیری گچساران دارد که شامل میان لایه‌های گچ، نمک و آهک است. داده‌های ایستگاه هیدرومتری پل زهره در ۱۵ کیلومتر بعد از سد چمشیر برای دوره‌های

ساتور شد

عکسی بود از آنکه

دیگر بین ما نیست

اینجا جای یک متن بود

اینجا برای دادخواهی بود

طولانی حاکی از کیفیت نامطلوب رودخانه زهره در زمان‌های غیر سیلابی با هدایت الکتریکی بیش از ۴ هزار میکروزیمنس بر سانتیمتر است که در فصول کم آبی به بیش از پانزده هزار می‌رسد.

بنابراین ساخت این سد در خطرناکترین بخش سازندهای گچساران و میشان جانمایی و چراغ خاموش در دولت‌های یازدهم و دوازدهم (علیرغم تجربه تلخ گتوند) ساخته شده است. علاوه بر کیفیت آب، بنابر گزارش مرکز پژوهش‌های مجلس "عمده مطالعات سد بر اساس داده‌های هیدرولوژیکی منتهی به سالهای ۱۳۷۷ و ۱۳۷۸ انجام گرفته است. با توجه به تغییرات ایجاد شده در اقلیم منطقه و کاهش متوسط بارش در ۱۳ سال منتهی به هزار و چهارصد لازم است از داده‌های هیدرولوژیکی اخیر در مطالعات کمی و کیفی (کنترل شوری) استفاده شود". رودخانه زهره با عبور از محل مخزن سد به شدت شور می‌شود. به طوری که بر اساس اندازه گیری‌های هدایت الکتریکی آب در بستر رودخانه در داخل آب و درست بیرون سد، به خوبی می‌توان به وجود لایه‌های گسترده نمک در آن پی برد. خروج چشمه‌های شور در بستر رودخانه به حدی بحرانی است که شور آب را فقط در سه نقطه داخل و پشت سد حدود هزار میکروزیمنس افزایش داده است. این شوری بر اساس استانداردهای بین‌المللی نه برای شرب مناسب است و نه برای کشاورزی. کیفیت آب داخل مخزن (۲۲۵۰ میکروزیمنس برای اساس اندازه گیری بهار این نگارنده) به حدی نگران کننده است که مطالعاتی که به سفارش شرکت توسعه منابع آب و نیروی ایران وزارت نیرو توسط دو نفر از محققان دانشگاه تهران انجام شده‌است ورود سالیانه حدود ۵۰۰ هزار تن نمک به داخل مخزن

فقط از چشمه‌های فعال داخل مخزن پیش بینی شده‌است. بدون تردید با آب گیری و افزایش سطح تماس با مساحت پنجاه و سه کیلومتر مربع سطح این می‌تواند تا چندین برابر افزایش یابد که محققان شرایط را به مراتب بدتر از گتوند گمانه زنی کرده‌اند.

در گزارش بالا می‌توان دریافت که چگونه اشتباهات به وسیله حاکمان مرتباً تکرار شده و نه در همان ابعاد که بلکه برای پول و رضایت کشورهای کمونیستی چون چین حتی به مراتب اشتباهات بزرگ تر را تکرار کنند و با آب‌گیری این سد 20 درصد جلگه خوزستان را شور خواهند کرد.

مسئله به اینجا ختم نمی‌شود بلکه دغدغه دیگر حضور 11 چاه نفت پلمپ شده در محدوده این سد می‌باشد که با توجه به گزارش‌های وزارت نفت امکان مهار تمامی این چاه‌ها وجود ندارد و آلودگی شیمیایی آب امری حتمی خواهد بود. با توجه به موارد ذکر شده، هدف این سد نه تامین آب شرب می‌تواند باشد و نه تامین آب کشاورزی بلکه صرفاً هدف آن تولید انرژی می‌باشد. آیا هیچ راه دیگری برای تولید انرژی بدون این همه اثرات منفی زیست محیطی وجود ندارد؟ این در حالی است که در تمام دنیا برای تامین انرژی از منابع تجدید پذیری چون باد و خورشید استفاده می‌شود و ایران پتانسیل بالایی در استفاده از این گونه منابع دارد.

10 استاد دانشگاه تهران به حاکمان هشدار دادند که این کار را نکنید. ما امروز به عنوان ایرانیانی که مالک واقعی این سرزمین هستیم به شما هشدار می‌دهیم در صورت آب‌گیری سد و بروز این گونه رخدادها که محل زندگی مردم و از بین برنده محیط زیست این مملکت می‌باشد به زودی در پیشگاه مردم باید پاسخگو باشید. به راستی این قرارداد 25 ساله جمهوری اسلامی ایران با چین، چقدر دیگر قرار است به نابودی محیط زیست ایران بینجامد؟